

VÄRMLAND TOG LAG-SM SILVER!!!!

Platsen för årets Lag-SM var Kratte Masugn i SSRK:s Gävleborgsdistrikt. En utmärkt plats att arrangera jaktprov på med suveräna marker och vatten alldeles "inpå knuten". Gävleborgarna hade lyckats ordna ett helt igenom perfekt arrangemang. Det är bara att lyfta på hatten och tacka!

Vi från Värmland som kämpade i laget var:

Kerstin Andersson, lagledare

Mats Wedberg & Jameson (Nidaros Tinker), elit

Bengt Gustafsson & Pixie (Iliadens Xanthe), elit

Bengt Andersson & Moa (Comics Ragtime Girl), elit

Peder Carlsson & Snörpa (Nice-Device), öppen

Fia Wedberg & Charlie (Nidaros Dragon), unghund

Morgan Olsson, domare

LÖRDAGEN

Lördagen ägnas som vanligt åt de fyra stationerna sök, vattendirigeringar, markeringar och landdirigeringar. Däremellan finns det "plojstationer" såsom t.ex. dummykastning, vedtravning etc.

Det var 14 deltagande lag och programmet var fullspäckt hela dagen, men tack vare arrangörernas stränga förhållningsorder till både deltagare och funktionärer hölls tidsschemat perfekt på minuten!

Vi började dagen med vattendirigeringar, en gren som inte direkt varit vår starka sida tidigare å... men nu funkade det riktigt bra och vår poäng var konkurrensmässig.

Här hände en sak som fick hela lagets puls att öka med sisådär 200 slag/minut.....

Jameson skickades på en ganska svår dirigering över vattnet till stranden på andra sidan. Apporten låg ut till vänster och det var väl helt OK, men reglerna sa att hunden fick absolut inte kliva upp på stranden till höger om en liten pinne som satt strategiskt lockande, utan var tvungen att sätta tassarna på vänster sida om pinnen.

Jameson simmade rätt mot pinnen och Mats körde honom längre till vänster för att undgå fel sida av pinnen. Jameson lyckades ändå NÄSTAN landa på fel sida, men Mats fick återigen ut honom i vattnet. Nu var Jameson med marginal på rätt sida, trodde vi..... när han kliver upp på stranden går han RAKT PÅ PINNEN som vajar fram och tillbaka.....höger eller vänster....till slut bestämmer sig Jameson (eller var det pinnen ? ;-)) för rätt sida, och vi kunde kvittera ut en hög poäng. Phuu....

Nästa station var för vår del söket, där man kunde välja på två "svårighetsgrader" – antingen stå uppe på en kulle med en bäck ca 40 meter längre ner, och där allt vilt fanns på ANDRA sidan bäcken.....

Eller, så gick man ner till bäcken och skickade därifrån, vilket naturligtvis var mycket lättare, men.....då var apporterna värda mycket mindre....

Vi var kalla och stannade kvar på kullen, vilket visserligen gav oss nervdaller en lång stund när en av hundarna inte fick in en absolut nödvändig apport genom att söka på hitsidan av bäcken länge, länge, länge....

Men vår strategi visade sig hålla och hunden fick in sin apport till slut och vi lämnade sökrutan med dagens högsta poäng! Något som skulle visa sig räcka resten av dagen också, så Värmland vann grenen sök.

Efter lunch var det så dags för markeringsrutan, och för att slippa berätta så mycket om den (...!) , så var det minsann ingen höjdare för Värmlands del. Vi gick därifrån med humöret på en väsentligt lägre nivå, om man säger så.....

Sista stationen för oss var landdirigeringarna. Vi gick hela dagen efter Dalarnas lag, och på landdirigeringsrutan kunde vi följa deras arbete. Dalarna gjorde ett kanonjobb, och alla i publiken (inklusive vi i Värmlands lag) applåderade som galningar, fulla av beundran.

Men....vem har sagt att värmländska hundar och förare är sämre? Vi satsade på högsta, och svåraste dirigeringsarna redan från start, och struntade i alla lätta. Vi litade på våra hundar och peppade varandra till stordåd, och resultatet blev bara några poäng sämre än de fantastiska Dalarna!

Kvällens supé

Under supén på kvällen presenterades alla resultat och placeringarna lästes upp från slutet med laget på 14:e plats, sedan 13:e plats osv.

De fyra bästa lagen skulle mötas i semifinaler på söndagen, och de två segrande lagen i dessa skulle sedan slåss om guld i en ren final.

När femteplacerade lagets namn skulle läsas upp var det knäpptyst bland de nästan 200 deltagarna på supén.....

Värmland var fortfarande kvar, vårt lag hade ännu inte placerats, och OM det INTE var Värmlands namn som ropades ut nu.....så var vi i semifinal....

"På femte plats.....Skåne!" Och jublet ville aldrig ta slut!!!!!! VI VAR I SEMIFINAL!!

SÖNDAGEN

Semifinalerna bestod av sök i form av en stafett. Vi mötte lördagens totalsegrare Dalarna, och Västra mötte Bergslagen.

En hund från varje lag skickades ut på ett gemensamt sök, alltså två hundar jobbade alltid ute samtidigt. Alla hundar i laget var tvungna att ta in minst två vilt var, därefter fick man själv bestämma vilken hund som skulle skickas.

Alla våra hundar jobbade jättebra och efter full tid, 20 minuter, hade både Dalarna och vi 14 vilt inne. Under tiden hade Västra slagit ut Bergslagen med ett enda vilt, så visst var det fyra otroligt jämna lag i semifinalerna!

Hela publiken vände nu sitt intresse mot oss och Dalarna, för nu skulle det bli utslagning med hjälp av "sudden death".

Reglerna var mycket enkla: En hund ur varje lag skulle skickas ut på söket (där vilttillgången minskat drastiskt, och hundarna var tvungna att söka mycket långt ut), och det lag vars hund först kom in med vilt var segrare. Enkelt och nästan outhärdligt spännande.

Vi valde att skicka Jameson, och när startskottet brann av stack båda hundarna ut som kanonkulor. Och sedan väntade vi, och väntade och väntade..... då dyker Dalarnas hund upp med en trut i munnen....OK, vi hade faktiskt gjort ett jättebra jobb i alla fall....

DÅ.....kommer Jameson i högsta fart genom skogen med vilt i munnen, tar upp jakten på Dalarnas hund, och under historiens starkaste hejarop peppade vi Jameson att ge järnet, och han gjorde det! Han rusade förbi Dalahunden de sista metrarna, och.....

VI VAR I SM-FINAL!!!

SM-FINALEN

Så stod vi då där – så som vi sett alla finallag göra genom åren. De där lagen som verkat så skickliga, så kalla, så långt från oss "vanliga" halvdana lag. Nu stod VI där!

Finalen avgjordes genom en stafett med vattendirigeringar. Dessa låg där ute på olika avstånd med tydliga siffermarkeringar från nummer 1 till 8. Dirigeringarna skulle tas in i nummerordning och alla hundar var tvungna att ta in minst en.

Banorna låg sida vid sida och det var lätt för både publiken och lagen att följa hundarna i vattnet.

Startskottet gick och nu gällde det!

Hund efter hund simmade ut och tog in sin and vid "sitt" nummer, och varje gång en hund öppnade munnen och tog sin fågel hördes jubel och applåder. Våra hundar lydde minsta vink från sina förare och efter första heatet ledde vi med 1½ minut före Västra.

Så bytte vi banor och när skottet gick igen fick Västra vänta dessa 1½ minuter innan de skickade sin första hund.

Våra hundar skötte sig återigen exemplariskt, men när Västra insåg att de var på väg att förlora chansade de på att skicka tre (!) hundar nästan samtidigt (vilket var fullt tillåtet) på de tre sista dirigeringarna.

Skulle vi också chansa, eller hålla oss till den uppgjorda planen och tro på att Västras tre hundar skulle "röra till det" och börja missuppfatta sina förares order?

OM de lyckades med sin chansning så skulle de vinna, men risken/chansen var stor att de INTE skulle lyckas.....så vi beslöt att vara kalla och gå på säkerhet.

Men..... Västras hundar och förare gjorde inga misstag, och när deras sista hund satte tassarna på målnöret hade vår sista hund 10 meter kvar att simma.....Västra hade vunnit!

Men vi hade kämpat bättre än någon hade väntat, och vi föll med flaggan i topp: våra hundar hade inte gjort ett enda misstag under hela dagen, de hade jobbat och slitit och lystrat till alla signaler, och vårt lag fick beröm för det trevliga sätt vi förde våra hundar och den vänliga, positiva och omtänksamma stämning som hela tiden fanns inom laget.

Att vandra upp från vattnet efter Västras lag hela vägen upp till prisutdelningen, var en upplevelse jag tror ingen av oss i laget någonsin varit med om tidigare. Hela vägen var kantad av alla de människor som deltagit i de övriga lagen, plus en hel del supportrar, och applåderna och jublet följde oss hela tiden. Kamerorna blixtrade, Grattis-ropen skallade.....

Att mötas och följas av stående ovationer när vi vandrade framåt med våra fantastiska hundar.....jag lovar att vi var flera i laget som knappt såg något genom tårarna.....

Vi och våra hundar Jameson, Moa, Pixie, Snörpa och Charlie hade tagit SM-silver!!!!!!!!!!

Kerstin Andersson

Lagledare för Värmlands lag